

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720201493
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8720201493.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobkyne: U. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. L. XXXX/XX, XXX XX T., právne zastúpenej: JUDr. Matúšom Motykom, advokátom, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 50 487 107, proti žalovanému: HOME CREDIT Slovakia a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 11 Piešťany, IČO: 36 264 176, právne zastúpenému: Advokátskou kanceláriou Goliášová Gabriela s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 21Csp/35/2020-72 zo dňa 14.12.2020, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výrokoch I. a III.

Priznáva žalobkyni vo vzťahu k žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 749,25 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 21.5.2020 do zaplataenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

III. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že súd rozhodne o trovách konania uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť sumu vo výške 749,28 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21.05.2020 do zaplataenia a náhradu trov konania. Svoj nárok odôvodnila tým, že dňa 16.12.2002 so žalovaným uzatvorila Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý revolvingový úver. Počas trvania úverového vzťahu jej žalovaný reálne poskytol finančné prostriedky vo výške 6.146,04 eur a formou splátok zaplatila sumu 7.290,49 eur. Aj keď na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.144,45 eur (7.290,49 eur - 6.146,04 eur), touto žalobou vzhľadom k premlčacej dobe si uplatnila iba splátky zaplataené v období 10 rokov pred doručením tejto žaloby na súd.

Žalovaný sa žalobou doručenou súdu dňa 14.04.2014 domáhal, aby súd žalobkyňu zaviazal k zaplataeniu sumy 1.585,27 eur. Vo veci bolo rozhodnuté platobný rozkazom pod č.k. 13Ro/73/2013 - 22 zo dňa 07.02.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 03.04.2013. Rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 18C/27/2016 - 95 zo dňa 26.04.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov č.k. 7Co/43/2019 - 146 zo dňa 26.08.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 02.10.2019, súd povolil obnovu konania 13Ro/73/2013. Vec bola nanovo prejednaná a rozhodnutá dňa 04.02.2020 pod č.k. 13Ro/73/2013 - 42 tak, že súd žalobu zamietol (zmenil platobný rozkaz OS Poprad č.k. 13Ro/73/2013 - 22). Z rozsudku

Okresného súdu Poprad zo dňa 04.02.2020 vyplývalo, že je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože v zmluve chýbala výška ročnej úrokovej sadzby a neboli v nej uvedené žiadne úroky alebo poplatky. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.03.2020.

Žalobkyňa si uplatnila nárok z titulu bezdôvodného obohatenia ktorý zaplatila odo dňa 24.5.2010 do 22.9.2011, od žalovaného v sume 749,28 eur. V konaní si uplatnila nárok (splátky) nepremičané v 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Úrok z omeškania si uplatnila ku dňu 21.05.2020 vo výške 5 % ročne.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sporným bola v konaní otázka premlčania uplatneného nároku v subjektívnej premlčacej dobe dvojročnej ako aj úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne, a s touto skutočnosťou súvisiaca 10 ročná premlčacia doba. Poukázal, že za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Pokiaľ sa žalobkyňa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až právoplatnosťou rozsudku zo dňa 04.2.2020, ktorým súd žalobu zamietol s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a žaloba bola na súd podaná dňa 22.05.2020, k premlčaniu nedošlo. Subjektívna dvojročná premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 OZ, preto uplynúť nemohla.

Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V danom prípade bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec zákonom ustanovenej povinnosti. Za situácie, že žaloba bola podaná na súd 22.05.2020, je evidentné, že k uplynutiu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby nedošlo, nakoľko k zaplateniu splátky nad zákonom stanovenú povinnosť (skoršie splátky si žalobkyňa neuplatnila) došlo dňa 24.05.2010. Žalobu tak žalobkyňa mohla podať v takomto rozsahu zaplatených splátok do 24.05.2020.

Možno preto konštatovať, že žaloba bola podaná v rámci 10-ročnej premlčacej doby a v rámci subjektívnej 2 ročnej premlčacej doby. Preto súd vyhovel žalobe pokiaľ ide o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 749,25 eur. Súd mal preukázané z výpisu úhrad, že žalobkyňa uhradila celkovo sumu 749,25 eur. Keďže súd zistil v matematickom súčte úhrad rozdiel v 0,30 centov, zamietol žalobu v tejto časti ako nedôvodnú. V ostatnej časti nároku žalobkyne vyhovel. O trovách konania rozhodol v súlade s ust. § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP.

4. Proti rozsudku vo výrokoch I. a III. podal včas odvolanie žalovaný. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ním vznesenú námietku premlčania a žalobkyni priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázal, že mal v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovať úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch patria úroky a poplatky. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného sa bezdôvodne obohatiť. Žalovaný napriek rozhodnutiu súdu prvej inštancie zastáva názor, že aplikácia 10 ročnej premlčacej lehoty je v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cdo/268/2017 v danom prípade nedôvodne použitá. Uviedol, že je povinnosť súdu nižšej inštancie rešpektovať právny názor súdu vyššej inštancie. Najvyšší súd SR opakovane vyjadril právny názor o nesprávnosti aplikácie 10 ročnej premlčacej lehoty v prípade spotrebiteľských vzťahov, preto je nevyhnutné aplikovať právny názor Najvyššieho súdu SR súdnej autority aj v tomto konaní. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu písomne vyjadrila. Uviedol, že vo vzťahu k aplikácii objektívnej desaťročnej premlčacej doby je konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery úmyselné vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu. Je vylúčené, aby žalovaný, ako profesionál v poskytovaní úrokov prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných alebo bezúročných úveroch dobromyseľne. Podstata aplikácie desaťročnej premlčacej doby spočíva v tom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ prijal platbu, o ktorej vedel, že ju získava na úkor spotrebiteľa

ako bezdôvodné obohatenie, a to aj v prípade, ak by sa pripustilo, že v dobe uzatvorenia vadnej zmluvy ešte tento úmysel priamo nemusel mať. V každom prípade, prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie, sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konaním, keď prijal a ponechal si platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Konanie žalovaného nemožno inak hodnotiť ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Žalobkyňa si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. V replike sa žalovaný vyjadril, že pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plnil literu zákona korektne a komplexne. Preto zastával názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť. Uviedol, že poskytuje úvery za účelom zisku a nie bezdôvodného obohatenia. U subjektu, ktorý poskytuje úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti je akékoľvek úmyselné bezdôvodné obohatenie vylúčené.

7. V duplike žalobkyňa poukázala na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ (Rozsudok vo veci C 776/19 a C 782/19 zo dňa 10.06.2021, Rozsudok vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021 a Rozsudok vo veci C 698/18 a C 699/18 zo dňa 9.07.2020) k problematike premlčania pohľadávok spotrebiteľov voči dodávateľom pri vadných spotrebiteľských zmluvách. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

8. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nebolo dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Podľa § 52 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

12. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, pričom nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

13. Spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. (§ 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov; ďalej aj „ZoSÚ“).

14. V konaní bolo nepochybne preukázané a nebolo sporné medzi procesnými stranami, že dňa 16.12.2002 žalobkyňa uzatvorila so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe Zmluvy žalobkyňi bol poskytnutý revolvingový úver. Počas trvania úverového vzťahu jej žalovaný reálne poskytol finančné prostriedky vo výške 6.146,04 eur a formou splátok zaplatila žalobkyňa sumu 7.290,49 eur. Žalovaný sa žalobou doručenou súdu dňa 14.04.2014 v inom konaní domáhal, aby súd žalobkyňu zaviazal k zaplateniu sumy 1.585,27 eur. Vec bola prejednaná a rozhodnutá OS Poprad dňa 04.02.2020 pod č.k. 13Ro/73/2013 - 42 tak, že súd žalobu zamietol z dôvodu, že Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle § 3 ods. 6 a § 4 ods. 5 ZoSÚ. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.03.2020. Z listinného dôkazu - Prehľadu úhrad splátok bolo nesporné, že dňa 24.05.2010 uhradila žalobkyňa sumu 46,47 eur, dňa 15.06.2010 uhradila 46,47 eur, dňa 21.07.2010 uhradila sumu 46,47 eur, dňa 23.8.2010 uhradila sumu 46,47 eur, dňa 22.9.2010 uhradila sumu 46,47 eur, dňa 9.11.2010 uhradila sumu 46,47 eur, dňa 15.11.2010 uhradila sumu 46,47 eur, dňa 21.12.2010 uhradila sumu 46,47 eur, dňa ...(nečitateľné) 1.2011 uhradila sumu 46,91 eur, dňa 28.02.2011 uhradila sumu 47,54 eur, dňa 13.04.2011 uhradila sumu 95,- eur, dňa 24.05.2011 uhradila sumu 46,51 eur, dňa 20.06.2011 uhradila sumu 46,66 eur a v septembri 2011 uhradila sumu 45,87 eur a 49,- eur, celkovo 749,25 eur.

15. Odvolací súd uvádza, že čo sa týka práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

16. Správnym nie je tvrdenie žalovaného o nemožnosti aplikácie desaťročnej objektívnej premlčacej doby vyplývajúcej z ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmluvy zákon č. 258/2001 Z.z. v ustanovení § 4 odsek 2 upravoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa § 3 ods. 6 a § 4 ods. 5 ZoSÚ bolo potrebné považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov.

17. Odvolací súd na podporu svojich tvrdení poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-485/19 LH proti Profi Credit Slovakia, s.r.o. zo dňa 22.4.2021, podľa ktorého „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“

18. Úmysel obchodníka získať na úkor spotrebiteľa bezdôvodné obohatenie je daný tým, že úverovú zmluvu uzatvára s cieľom získať odplatu vo forme úrokov, prípadne poplatkov. Zákon pritom obchodníkovi ukladá, čo má zmluva obsahovať, aby transparentne informovala spotrebiteľa, k čomu sa spotrebiteľ zaväzuje. Obchodník vie, čo mu zákon ukladá. Vie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať obligatórne náležitosti. Ako profesionál tak robí preto, že to tak chce urobiť, aj keď vie, že nekoná v súlade so zákonom. Podstata aplikácie 10-ročnej premlčacej lehoty však spočíva v prvom rade v tom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ prijal platbu, o ktorej vedel, že ju získava na úkor spotrebiteľa ako bezdôvodné obohatenie, a to aj v prípade, ak by sa pripustilo, že v dobe uzatvorenia zmluvy ešte tento úmysel nemusel mať, čo je ale najmenej pravdepodobná možnosť. V každom prípade však prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konaním, keď prijal a ponechal si platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. U obchodníka platí nevyvrátiteľná domnienka, že pozná zákon a ako profesionál zákon poznať musí, lebo je to jeden z jeho pracovných nástrojov a na rozdiel od spotrebiteľa

aj vie, ako má s právom naložiť a teda či sa vedome a úmyselne rozhodne, že sa bude na úkor spotrebiteľa nezákonne prijímaním nedôvodných platieb obohacovať alebo nie.

19. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej návrh bez uvedenia obligatórnych náležitostí podľa ZoSÚ koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyni, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. S vyššie uvedeným záverom Súdneho dvora EU vo veci sp. zn. C-485/19, ako aj so záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a taktiež je toho názoru, že na uvedený prípad je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu

20. V prejednávanej veci žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky vo výške 6.146,04 eur na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.12.2002 uzatvorenej medzi účastníkmi konania. Žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu vo výške 7.290,49 eur. Žaloba bola doručená súdu prvej inštancie dňa 22.05.2020 žalobkyni tak vznikol nárok na vrátenie požadovaného bezdôvodného obohatenia.

21. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).